

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

Çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 37
Kasım 1994

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 37

Kasım 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 40.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 400.000 TL.

Taahhütlü: 520.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 50.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 60.

*

Filmler: Reprograf (511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

ISSN 1300-3291

Kapak: **Mustafa Delioğlu**

Merhaba!

Derslerinizin çok yoğun olduğu, ertesi güne yetiştirilecek bir yığın ödeviniz olduğu anlarda canınız ne ister? Gezmek? Uyumak? Benim canım evin bir köşesinde kaybolup kitap okumak isterdi. Şimdi de, yapacak çok işim olduğu zamanlarda her şeyi bir kenara bırakıp roman okumak istiyorum. Şöyle sallanan bir koltuğum, biraz zamanım ve bir tabak da patlamış mısıрім olsa ve okusam okusam okusam....

Sallanan koltukla mısırı bulmak biraz daha kolay da...

Yapmaktan hoşlandığım işlerden biri de sizler için yazılmış, Kırmızıfare'de basılmak için sırasını bekleyen öyküleri okumak. Düşünsenize ne kadar şanslıyım. En güzel öyküleri herkesten önce okuyorum. Kırmızıfare'ye hep en güzel öyküler geliyor. Kırk yılda bir, biraz daha güzel yazılması gerektiğini düşündüğüm bir öykü çıkarsa, yazarına geri veriyorum. Öykünün yazarı benim düşüncelerimi öğrendikten sonra öyküsünü alıp gidiyor ve çok geçmeden birbirinden güzel yepyeni öykülerle masamı dolduruveriyor. Hiçbiri bana kızmıyor, sitem etmiyor. Çünkü, hepsi de Kırmızıfare'yi ve sizleri sevdikleri için yazıyor.

Edebiyat ve sevgi dolu günler

Kilerdekiler

Anneler ve Babalar da Kavga Eder	Aysel Grmen	3
Sarah Jane'in Maceraları	Jill Atabay	9
Fındıkfaresi		15
Onu Seviyorum (25)	Fatih Erdoğan	19
Ayl	James Oliver Curwood	20
Titiz Cadı İşbaşında	Aslı Niyazioğlu	25
Bilim-Oyun	Fatih Erdoğan	30
Bir Kitap Bir Yazar	Selma Erdoğan	32

ANNELER VE BABALAR DA KAVGA EDER AYSEL GÜR MEN

Bizde adettir, akşamlan yemekten sonra annem sofrayı toplarken ablam, ben ve babam oturur, birbirimize o gün yaptıklarımızı anlatır, sonra da oyun oynarız.

Babamın anlattığı şeyleri genellikle anlamıyorum ama anlıyormuş gibi ilgiyle dinlerim. Ablam da öyle yapıyor çünkü.

Geçen akşam yaptıklarını anlatma sırası ablama gelince, "Bugün test çözdüm. Hiç yanlışım çıkmadı," dedi. Babam ablamın dersleriyle pek ilgilenmez ama nedense bu kez, "Aaa ne kadar güzel! Getir de bir bakayım!" dedi. Ablam koşa koşa gidip testini getirdi.

Çok canım sıkılmıştı. Annem o testi zaten saatlerce kontrol

etmişti. Babamın bakmasına hiç gerek yoktu bence. Gel gelelim babamın teste bakmasına itiraz edersem ablamın, "Kıskanma Selen," diyeceğini bildiğim için hiç sesimi çıkarmadım. Teste bakar bakmaz babamın kaşları çatıldı ve suratı asıldı.

Ablama döndü ve, "Siz cebir öğrendiniz mi kızım?" diye sordu. Ablam, "Hayır baba. O dediğini henüz öğrenmedik. Şu anda geometrik şekilleri öğreniyoruz," dedi.

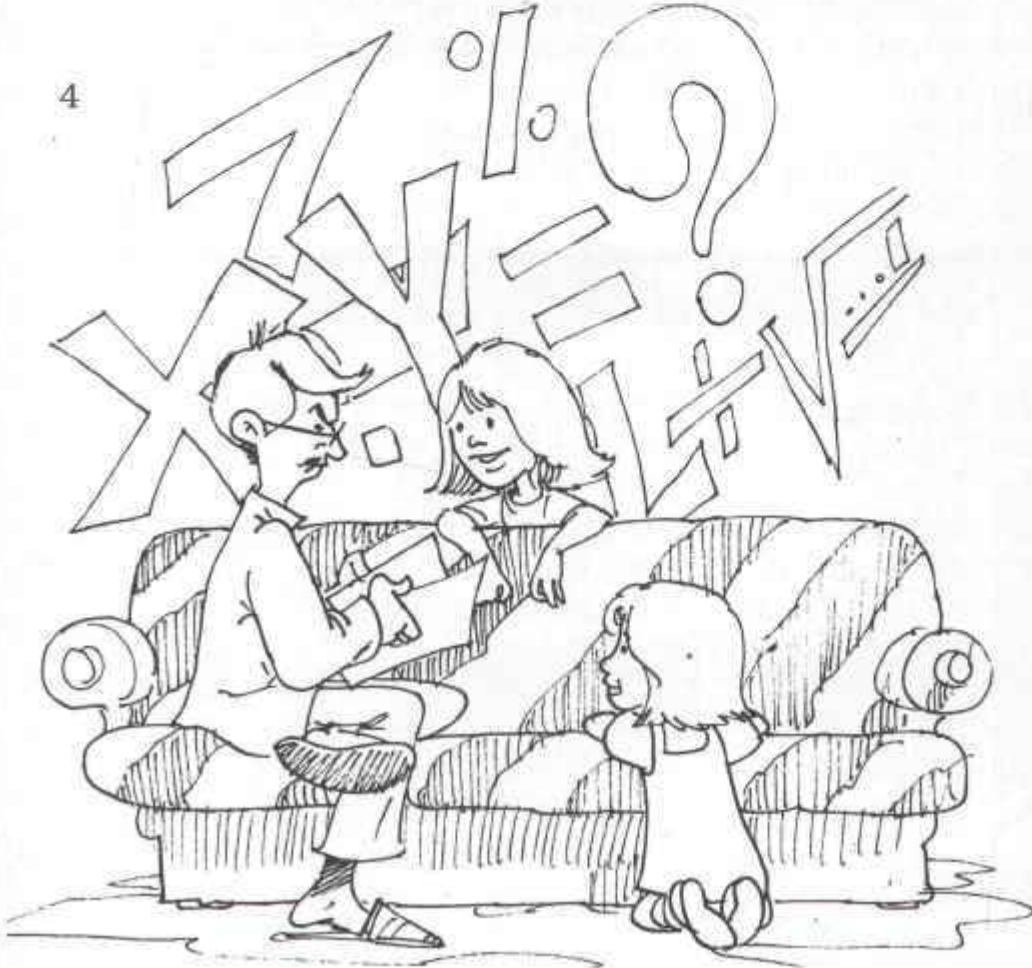
Babam teste biraz daha baktıktan sonra, "Sen bu problemleri nasıl çözdün kızım? Bu problemler cebirsiz çözülmüyor ki!" dedi. Ablam, çok şaşırılmış ve kızmıştı. "Çözülür baba, ben çözüyorum!" dedi.

Babam sesini yükseltti ve "Kızım! Bu problemler cebirsiz çözülmaz diyorum sana. Söyle bakalım birinci soruyu nasıl çözdün?" diye sordu. Ablam uzanıp şöyle bir baktıktan sonra, "O soru çok kolay baba! Çubuk yöntemiyle çözüyor! O sorunun yanıtı on beştir," dedi. Ablamın sözleri babamı çok kızdırdı. "Sen bunların yanıtlarını ezberlemişsin kızım. Şimdi sana bu soruya benzer bir soru soracağım. Bakalım çözebilecek misin? Kağıt kalem getir, birlikte

çözeceğiz!" dedi.

Ablamın getirdiği kağıdı ikiye böldüler ve babamın sorduğu problemi çözmeye başladılar. O anda ablamdan nefret ediyordum. Sohbetimizi bitirip oyun oynamak yerine ablamın problemlerini çözüyorlardı. Kısa bir süre sonra ablam kendinden emin bir sesle "On iki," dedi. Babam kendinden geçmiş harıl harıl bir şeyler yazıp çiziyordu. Kafasını kaldırıp "Efendim?" dedi. Ablam, "Yanıt on iki," diye tekrarladı. Babam, "Kafadan

atma kızım. Ben daha çözemedim. Sen nasıl çözmüş olabilirsin?" diye bağırdı ve çözmeye devam etti. Ablam dişlerini gıcırdatıyordu. "Oh olsun," dedim içimden. O sırada annem işini bitirip yanımıza

gelmişti. Koltuğa otururken "Off, bacaklarım ağrıyor! Bugün çok yoruldu! Siz niye bağırsıp duruyorsunuz? Komşular duyacak!" dedi. Ablam hemen, "Anne! Babam benim bu problemleri çözebildiğime inanmıyor," dedi. Annem, "Ne demek inanmıyor?" diye sorarken babam, "Evet doğru! Yanıt on ikiymiş!" dedi. Anneme döndü ve, "Bu çocuk bu problemleri cebirsiz nasıl çözüyor?" diye sordu. Annem kızgın kızgın, "Bu saatte niye Sevinç'in dersleri ile ilgileniyorsun? Ben yeteri kadar ilgileniyorum zaten. Yapılmış bir işi yeniden yapacak kadar boş vaktin varsa birazını da bana ver," dedi. Babam da annemim ki gibi kızgın bir sesle, "Ne kadar ilgilendiğin belli. Bu problemleri ezbere çözdüğünün farkında bile değilsin," dedi. Annem, "Ben her şeyin farkındayım. Bazı şeylerin farkında olmayan sensin," dedi. Babam hışımla yerinden kalktı ve elindeki testi annemin eteğine atıp, "Madem her şeyin farkındasın, bu soruların cebirsiz nasıl çözüldüğünü anlat bakalım," dedi.

Biraz önce çok yorgun olduğunu söyleyen annem şimşek gibi yerinden fırlayıp içeriye koştu, ablamın kitaplarından birini alıp geldi ve babama, "Bu kitabı görüyor musun? İçinde sürü sepet problem çeşitleri var. Kat problemleri, yaş problemleri, hız problemleri, fazlalık problemleri, eksiklik problemleri... Daha sayayım mı? Ayrıca her çeşit problemin de değişik türleri var. Hepsinin de dört işlemle çözülebilecek yöntemleri var. Ne yapacaksın şimdi. Hepsini öğrenecek misin?" diye sordu. Annemin gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Babam uzanıp annemin elindeki kitabı kaptı ve, "Gerekirse öğrenirim. Ben mükemmel bir babayım. Kızlarımla herşeyi paylaşmak istiyorum," dedi.

Kafam karmakarışık olmuştu. Babamın bizimle neyi paylaşmak istediği, ablamın kitabını annemle niye paylaşmadığı, seslerinin niye gittikçe yükseldiği anlaşılır gibi değildi.

Kısa bir süre önce ablamla babamın sesini komşuların duymasından endişe eden annem o anda değil

komşuların, bütün mahallenin kendi sesini duymasına hiç mi hiç aldırılmıyordu.

Kendimi çok yalnız hissetmişim. Usulca ablama sokulup kucağına oturdum.

Ablam kollarını belime doladı ve bana sıkıca sarıldı. O da şaşkın bakışlarla annemle babamı izliyordu. Yavaşça sordum, "Annemle babam kavga mı ediyorlar abla," Ablam, "Evet," anlamında başını salladı.

İşte korktuğum başıma gelmişti. İzlediğim filmlerde kavga eden anne babalar sonunda ayrı evlerde yaşamaya başlardı. Bizimkiler de aynı şeyi yaparsa biz ne yapardık? Kimin yanında kalırdık? Ya birisi ablamı, birisi de beni almaya kalkarsa!? Ben ablamdan asla ayrılamazdım. Ablama sıkıca sarıldım ve, "Seni çok seviyorum ablacığım. Sakın beni bırakıp gitme," dedim.

Ablam saçımı okşadı ve, "Merak etme kardeşim! Ben hep yanıdayım. Seni korurum!" dedi. Ablamın sözleri ve sıcaklığı beni biraz rahatlatmıştı. Ablama güveniyordum. Ne kadar çok kavga edersek edelim

korktuğum zamanlar, hep yanımda olur, beni korurdu.

Annemle babamın sesleri yükseldikçe yükseliyordu. Ablamın kitabı annemle babamın elleri arasında mekik dokuyordu. Annem birden kitaptan vazgeçip üstünü değiştirmeye gitti. Bu arada bağırıma devam ediyordu. "Ben dokuz yıldır her günümün yirmi dört saatini verdiğim halde mükemmel anne olduğumu

düşünmüyorum... Beyefendi günde iki saat kızlarıyla ilgilenmekle mükemmel baba olduğunu düşünüyor! İşe bak!

Babam artık susmuştu. Suratını asmış yere bakıyordu. Ablamın kulağına uzanıp, "Annem gidiyor galiba. Bizi de yanına alır mı dersin?" diye sordum.

Ablamın, "Bilmiyorum," demesine kalmadan annem kapıyı çekip çıktı. Bir şeyler boğazımı tıkamıştı sanki. Boğulacak gibi oldum. Kendimi tutamayıp sessizce ağlamaya başladım. Ablamın da gözlerinden yaşlar akıyordu. Babam ağladığımızı görünce, "Allah Allah! Siz niye ağlıyorsunuz?" diye sordu kızgınlıkla. Babam, "Gittiyse

ne olmuş? Biraz sonra gelir!" dedi, sakın bir sesle. Babamın annemin geleceğinden bu kadar emin olması bile beni rahatlatmamıştı. "Nereye gitti peki?" diye sordum. Babam küskün küskün, "Nereye gidecek? Ayla Teyze'ye beni çekiştirmeye gitmiştir," dedi. Ayla Teyze annemin çok yakın bir arkadaşıdır. Alt katımızda oturur. Annem Ayla Teyze'de babam da bizim evdeyken annemin babamı nasıl çekiştireceğini anlayamamıştım ama hiç önemi yoktu. Önemli olan annemin Ayla Teyze'de oluşu ve eve geri geleceğiydi.

Babam, "Hadi sizi yatırayım mı?" diye sordu. Ablam sert ve kararlı bir sesle, "Annem gelmeden yatmayacağız baba!" dedi. Ben de hemen, "Evet baba," dedim. Babam, "İyi, iyi, oturun o zaman," dedi ve televizyonu açtı. Ablamla artık ağlamıyorduk ama hâlâ sarmaş dolaş oturuyorduk.

Bir ara babama annemi sevip sevmediğini sordum. Babam, "Tabii ki seviyorum. Hem de çok seviyorum," dedi. Biraz sonra annemin onu sevip sevmediğini sordum.

Ben babama soru sordukça

ablam beni dürtükleyip duruyordu ama ben hiç aldırmıyordum. Babam, "Annen de beni seviyor yavrum. Neden sordun? Birbirimizi sevmiyor gibi bir halimiz mi var?" diye sordu. Bu soruya nasıl bir yanıt vermem gerektiğini bilemiyordum doğrusu. "Ama kavga ettiniz!" dedim. Bu kez babam sormaya başladı. "Sen ablanı seviyor musun?" seviyordum. Hem de çok seviyordum. "Peki siz hiç kavga etmiyor musunuz?" Ediyorduk hem de her gün.

Babam "Sizin kavga etmeye hakkınız var da bizim yok mu? Üstelik biz sizin gibi her an değil kırk yılda bir kavga ediyoruz," dedi. Şöyle bir düşündüm. Pek de haksız sayılmazdı.

Kapı açılıp annem içeriye girdiğinde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama bana çok uzun gibi gelmişti.

Annem, "Kızları yatırmadın mı hâlâ?" diye sordu babama. Artık bağırıyordu.

Üstelik sesi de çok tatlıydı. Babam, "Yatmak için seni beklediler," dedi.

Babamın sesi de çok tatlıydı.

Ben annemin, ablam da babamın kucağında yatak odamıza giderken çok mutluydum ama aptal gibi

hissetmekten alıkoyamıyordum. Biraz önce neden onca kötü şeyi düşünüp ağlamıştım ki! Alt tarafı onlar da bizim gibi kavga etmişlerdi. Onların bizden ne farkı vardı ki? İyi geceler öpücüğünden sonra ablam babama, "Babacığım biz senin mükemmel baba olmanı istemiyoruz. Sen yine bizim komik babamız ol! Biz seni böyle seviyoruz," dedi. Babam güldü ve, "Peki kızım," dedi, sonra da anneme dönüp, "Besle kargayı oysun gözünü!" dedi.

Allah Allah, karga da nerden çıkmıştı Panik içinde, "Hayır baba biz karga istemiyoruz. Köpek istiyoruz!" diye hatırlattım. Bu hatırlatma herkesi öyle çok güldürdü ki neye güldüğümü anlamadan ben de onlarla birlikte güldüm.

Annemle babam birbirlerine sarılıp odadan çıktıklarında hâlâ gülüyorlardı.

Ablam, "Ömürsün Selen. Sen de olmasan bu evde bizi kim güldürecek. Hadi iyi uykular," dedi ve uyuyuncaya kadar da durup durup güldü. O güldükçe ben de güldüm. Neye güldüğümü inanın hâlâ anlamış değilim.

Sarah Jane'in Maceraları

Jill Atabay

Res.: Ferit Avcı

BİR ZAMANLAR Sarah Jane adında küçük bir kız yaşardı. Sarah Jane, annesi babası ve Fido adındaki küçük köpeğiyle birlikte otururdu. Pek çok küçük kız gibi. Sarah Jane de her gün okula giderdi.

Öğretmen
diğer
çocukları
rahatsız
edeceğini ve
onların
dersteki
dikatlerini
dağıtacağını
söylediği
için Fido
Sarah
Jane'le
birlikte
okula
gidemezdi.
Oysa o iyi
bir küçük
köpekti ve
Sarah

Jane'in sırasının yanında uslu uslu yatmaya razıydı. Ama bunun dışında her nereye gitse, Fido da onunla giderdi.

Sarah Jane'in Jack adında çok sevdiği bir amcası vardı. Jack Amca çok uzakta

olmayan
küçük bir
evde,
Polyanthus
adındaki
papağanıyla
birlikte
otururdu.
Kısaca Polly
diye
çağırırlardı
onu. Jack
Amca
gençliğinde
bir denizciydi
ve bir
keresinde
bacakla-
rından birini
kaybettiği

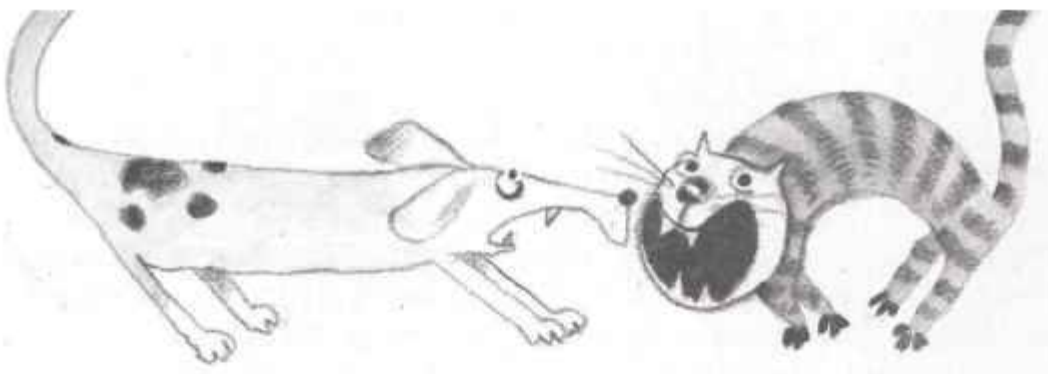

pek çok macera yaşamıştı. Bu nedenle, bacaklarından biri tahtadandı. Sarah Jane'e bacağına yamyamlardan kaçarken kaybettiğini söylemişti. Sarah Jane de yamyamların amcasının bacağına gerçekten yiyip yemediğini merak etmişti. Jack Amca ise bu olasılığın hayli yüksek olduğunu söylemişti. Her şeye rağmen, tahta bacağıyla çok iyi idare ediyordu. Amcasının dediğine göre Polyanthus'u Çin'de bulmuştu. Ama bu Sarah Jane'e oldukça şaşırtıcı geldi, çünkü okulda öğrendiği kadarıyla papağanlar sadece Afrika'da, Güney Amerika'da ve Avustralya'da yaşardı. Ama eğer amcası Polyanthus'u Çin'de bulduğunu söylüyorsa, bu doğru olmalıydı. Sarah Jane amcasını ziyaret etmeyi çok severdi, çünkü amcası onun için her zaman bir kutu özel çikolatalı çöreklerinden bulundururdu ve ona tereyağlı tost yapardı. Beraberce ateşin karşısına otururlardı ve Jack Amca ona öyküler anlatırdı.

Sarah Jane'in Fifi adında bir kedisi olan bir de Mathilda Teyze'si vardı. Bu kedi uyuşulması mümkün olmayan

bir hayvandı ve Fido'dan nefret ederdi. Bir o kadar da Fido ondan nefret ederdi ve bu yüzden Sarah Jane ne zaman teyzesini ziyarete gidecek olsa Fido'yu beraberinde götürmesine izin verilmezdi. Belirtmeliyim ki, o da çok sık gitmezdi teyzesine, ama zaman zaman annesi, eğer gitmezse Mathilda Teyze'nin üzüleceğini söyleyerek onu yollardı. Mathilda Teyze'sine çaya gittiğinde, ellerini yıkamak, masada oturup çok ince ekmek ve tereyağı dilimleri (tereyağı çok olmamak üzere) yemek durumunda kalırdı. Ve her zaman oldukça tatsız olan sadece bir dilim de meyveli kek yiyebilirdi. Mathilda Teyze ona dersleriyle ilgili sorular sorardı. Mathilda Teyze'ye çaya gitmenin tek hoş yanı evindeki tavanarasıydı. Burada büyük bir bavul dolusu eski elbiseyle beraber her türden ilginç şey vardı ve bazen çaydan sonra Sarah Jane'in buraya çıkıp oynamasına izin verilirdi. Ama bununla ilgili daha birçok şeyi sonra anlatacağım.

Bir gün Sarah Jane Jack Amca'sını ziyarete gittiğinde onu oldukça kaygılı buldu.

Polyanthus, kafası ve hatta tüm tüyleri aşağı sarkmış bir halde omuzunda oturuyordu.

"Polly hiç iyi değil," dedi Jack Amca.

"Ah sevgili, zavallı Polly," dedi Sarah Jane. "Onu veterinerine götüreceğiz miyiz?"

"Korkarım bu hiçbir işe yaramayacaktır," diye yanıtladı amcası. "Biliyorsun, o bir Çin papağanı ve ne yapılması gerektiğini bilebilecek tek kişi onu satın aldığım Çin'deki dağda yaşayan yaşlı bilge adamdır."

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Sarah Jane.

"Sanırım, Çin'e gitmek zorunda kalacağım," dedi Jack Amca.

"Ben de gelebilir miyim? Ah, lütfen benim de gelmemeye izin ver," diye yalvardı Sarah Jane.

Amcası ona baktı ve kaşlarını çatı:

"Pekâlâ," dedi. "Bir düşünelim. Yarın cumartesi, böylece pazartesiye dek okula

gitmene gerek yok ve sanırım o güne dek burada oluruz. En iyisi şimdi sen eve git ve annene hafta sonunu benimle geçireceğini söyle. Sakın diş fırçası getirmeyi unutma ve hımmm... Bir de temiz mendil."

"Geceliğimi de getirmeli miyim?"

"Gereksinme duyacağını sanmıyorum," diye yanıtladı. "Çin'de gecelik giydiklerini sanmıyorum. Sanırım, pijama giyiyorlar."

Böylece Sarah Jane eve koştu ve annesine hafta sonunu amcasıyla birlikte geçireceğini söyledi (ki bu bir açıdan doğrudu.) Daha sonra ceketini aldı, bir cebine diş fırçasını, diğerine de temiz bir mendil yerleştirip amcasının evine koştu. Eve vardığında amcasını bir paket sandviç hazırlarken buldu.

"Ne zaman ne olacağı hiç bilinmez," dedi amcası.

"Domatesli olanlar bana,

yumurtalı olanlar ise senin için." Sonra -onları temiz bir çift çorapla beraber plastik bir torbanın içine koydu.

"Hazır mısınız?" diye sordu amcası.

"Nasıl gideceğiz?" diye sordu Sarah Jane.

"Gidene dek artık hiç konuşmak yok," dedi amcası oldukça sert. "Şimdi derin bir nefes al."

Sonra amcası Sarah Jane'in

hiç anlamadığı bir dilde oldukça tuhaf sözcükler söyledi. Herhalde Çince'dir, diye düşündü Sarah Jane. Derin bir nefes aldı ve kendini çok hızlı bir şekilde gökyüzüne fırlatılmış buldu. Her şey biraz yavaşlayınca ve tekrar nefes alabilmeye başlayınca, etrafına baktı ve amcasının omuzundaki Polyanthus'la birlikte yanında durduğunu gördü.

"Bu numarayı dağdaki yaşlı bilgeden öğrendim," diye açıkladı amcası. "Tam olarak hatırladığımdan emin değildim, ama işe yararmış gibi görünüyor."

Bu sırada çok yüksekteydiler ve çok hızlı hareket ediyorlardı. Sarah Jane yukardan yeryüzünün çok güzel göründüğünü düşündü ve Fido'yu da beraberinde getirebilmiş olmayı diledi. Ama amcası, Çin'de zaman zaman küçük köpekleri yediklerini ileri sürerek Fido'yu orada bırakması gerektiğini söylemişti. Sarah Jane'e çok uzun gelen bir süreden sonra kendilerini bir ovaya inerken buldular. Ovada, içinde insanlar çalışan yeşil tarlalar vardı. Bu insanlar oldukça tuhaf kıyafetler giymişlerdi ve kafalarında ters çevrilmiş büyük tabaklar gibi duran geniş şapkalar vardı. Neyse ki, Jack Amca bu insanlarla konuşmak için durmadı ve ovadan yükselen büyük bir dağa gelene dek yolculuklarını sürdürdüler.

"Dağdaki yaşlı bilge adamın yaşadığı yer burasıdır," dedi Jack Amca. "Eğer hâlâ yaşıyorsa tabii, çünkü onu

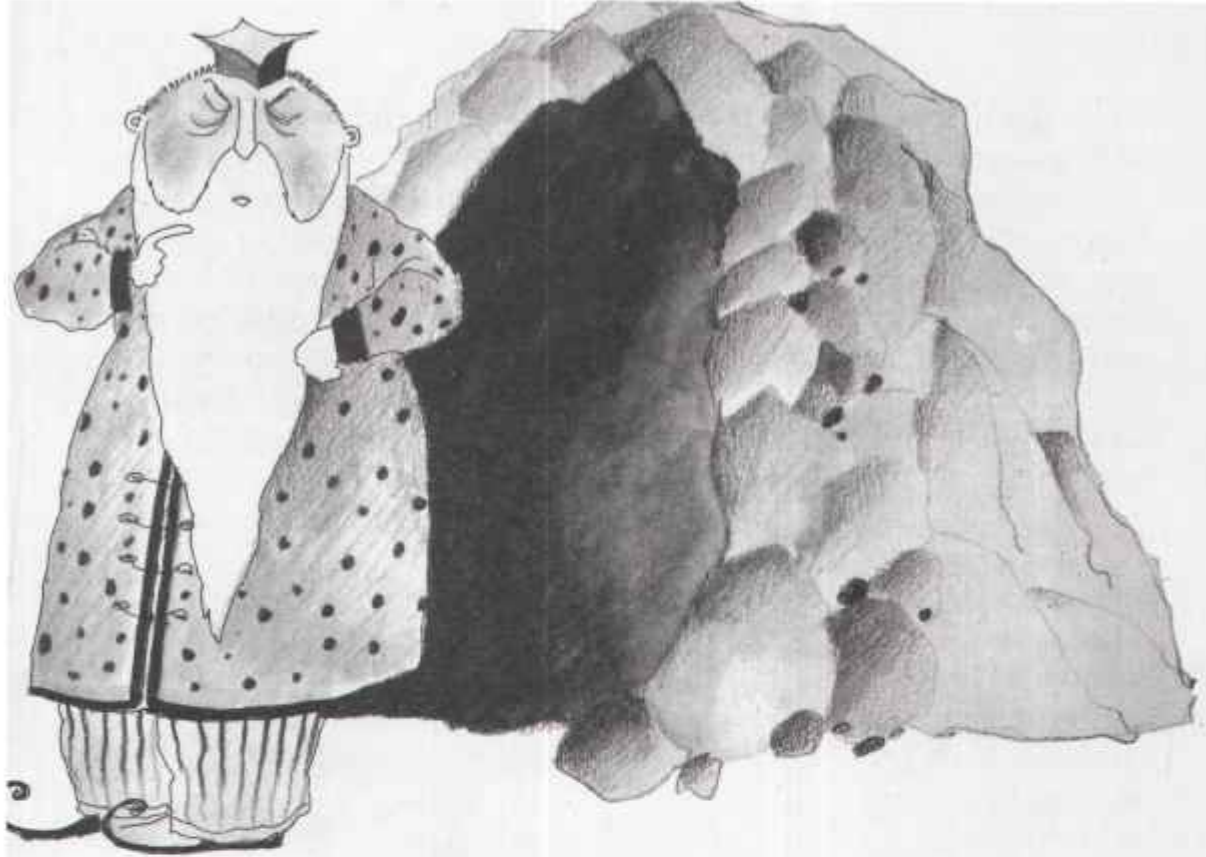
gördüğümde çok yaşlanmıştı."

Böylece, çok dik olan dağı tırmanmaya başladılar ve az sonra zavallı Sarah Jane neredeyse soluksuz kaldı.

"Pekâlâ," dedi Jack Amca. "Sandviçlerimizi yiyelim."

Böylece bir kayanın üzerine oturup sandviçlerinin birazını yediler. Bundan sonra Sarah Jane kendini daha iyi hissetti. Biraz daha tırmandıktan sonra çok geniş bir mağaraya geldiler. Mağaranın önünde Sarah Jane'in hayatı boyunca gördüğü en yaşlı adam duruyordu. Kafasında küçük siyah bir şapka vardı ve dizlerine dek uzanan uzun beyaz bir sakalı vardı. Jack Amca ellerini önünde kavuşturup, yaşlı adamın önünde eğildi. Bu onun gibi tahtadan bir bacağı olan birisi için yapması hiç de kolay olmayan bir şeydi, ama bunu oldukça iyi bir şekilde başardı. Sarah Jane de reverans yaptı.

Amcası yaşlı adama ne kadar iyi göründüğünü, onu tekrar görmenin ne kadar harika olduğunu ve bunun gibi kibar sözler söyledikten sonra, o an oldukça hasta olan Polyanthus'u göstererek şöyle dedi:

'Yaşlı bilge adam, senin yardımına ihtiyacım var, çünkü bana verdiğin güzel papağan hasta ve batıdaki hiçbir veteriner onu iyi edemiyor.'

Yaşlı adam sakalını çekip iç geçirdi.

'Ne yazık,' dedi. 'Özel ilacımın sonuncusunu dağın eteğindeki köyde yaşayan haydutların elebaşısına verdim. O çok kötü bir adamdır ve herkes ondan korkar. Polis bile köye gelmeye çekinir. Ama onun evinin

arkasında tuttuğu altı tane papağanı var. Papağanlara üzüldüğüm için bu ilacı ona verdim. Eğer bu ilacı bulmak için uğraşmaktan korkmuyorsan, papağanın kurtulur.'

'Haydutlardan korkmam,' dedi Jack Amca. 'Ya sen, Sarah Jane?'

'Hayır,' dedi Sarah Jane, gerçekte korkuyor olsa da.

'Çok iyi,' dedi yaşlı bilge adam. 'Git o zaman. Köye vardığında karşına çıkacak ilk büyük ev onunki.' Yaşlı adam

böyle deyip ayağa kalktı ve mağarasına girdi.

Köye vardıklarında haydutun evini hiç zorlanmadan buldular. Büyük bir evdi ve dışarda oldukça pis görünüşlü birkaç adam oturuyordu. Sarah Jane'in de fark ettiği uzun bıçakları vardı kemerlerinde.

"Hava kararana dek beklemeliyiz," dedi Jack Amca.

"Hadi, sandviçlerimizin geri kalanını yiyelim." Ve böyle de yaptılar.

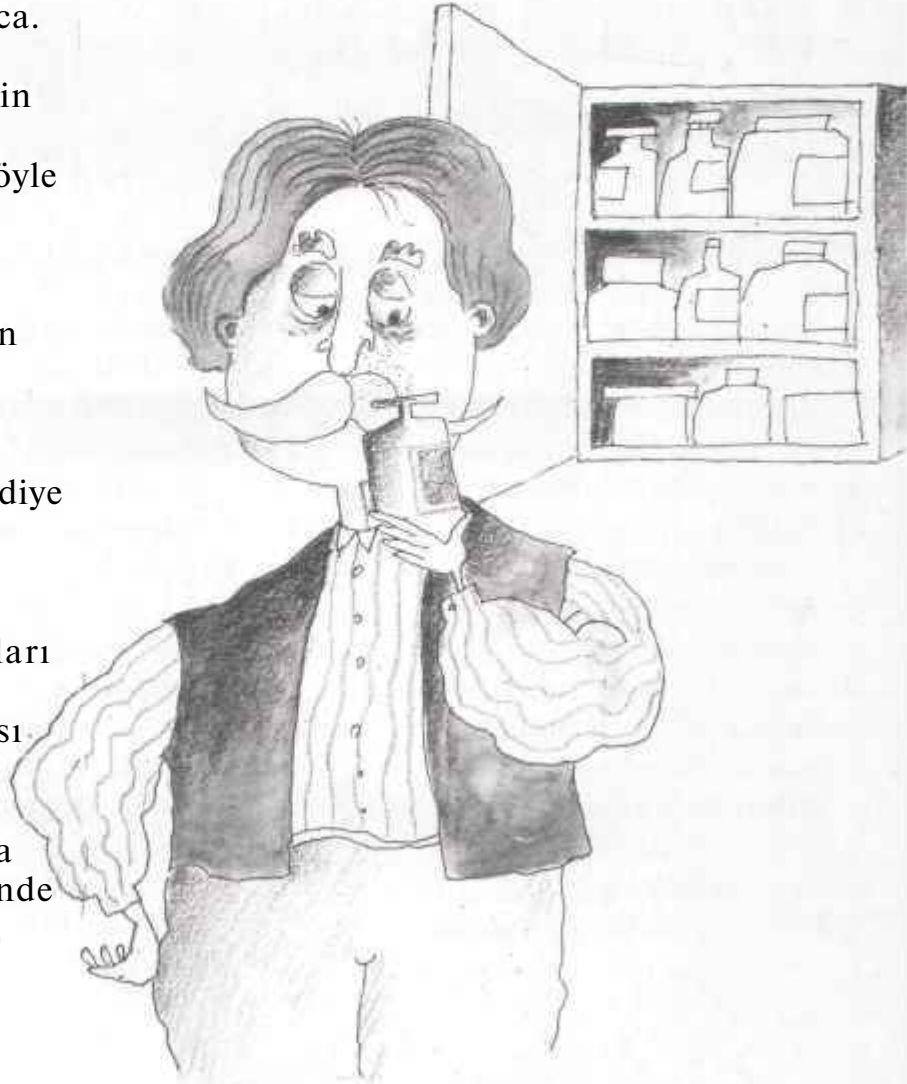
Ortalık iyice kararınca sürünerek evin arkasına dolaştılar.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Sarah Jane.

"Şşşt! Hadi, önce papağanları bulalım," diye fısıldadı amcası. Pencerelerin birinden içen bakarken, kısa süre sonra içinde papağanların

durduğu büyük kafesi gördüler. Diğer bir odada ise mum ışığında kağıt oynayan iki adam oturuyordu.

"Şimdi," dedi Jack Amca. "Polly, iş sana kaldı." Böyle diyerek papağanı havaya attı. Polyanthus acı acı bağırarak ve kanatlarını gürültülü biçimde çırparak karanlığa

uçtu. Papağanlardan birinin kaçtığını ya da çalındığını düşünen iki adam, kart oynadıkları masadan sıçrayıp papağanı bulmaya koştular. Çünkü biliyorlardı ki, çok değerli papağanlarından biri kaybolduğu takdirde, şefleri çok kızacaktı.

Bu sırada Jack Amca da adamların az önce kağıt oynadıkları odaya koşup mumu aldı ve papağanları tuttukları odaya götürdü. Duvardaki küçük dolabı açıp, içinden kuş yemleri ve bu türden diğer şeylerin arasından küçük bir şişe buldu. Hemen koklayıp cebine attı.

"Haydi," dedi. "Şimdi acele etmemiz gerek."

'Ya Polly?" dedi Sarah Jane.

Jack Amca elini ağzına götürüp komik denebilecek bir ıslık çaldı. "Denizciyken öğrenmiştim," diye açıkladı. Anında Polyanthus belirdi ve amcasının omzuna kondu. Olabildiğince hızlı karanlığa koştular, çünkü öfkeli öfkeli homurdanan adamların geri döndüklerini duydular.

Köyün sonuna vardıklarında Jack Amca durdu. "Aferin Polly!" dedi. "Bir yudum al

bundan." Ve cebinden şişeyi çıkarıp ilacın birazını ona verdi. Polly bir anda daha iyi görünmeye başladı.

"Dağa geri dönüp, yaşlı bilge adama teşekkür etmemiz gerekmez mi?" diye sordu iyi yetiştirilmiş küçük bir kız olan Sarah Jane.

"Gitmememiz daha iyi," diye yanıtladı amcası. "Zamanımız yok, üstelik yaşlı adam bizi çoktan unutmuş olmalı. Sarah Jane, şimdi soluğunu tut."

Bunu izleyen dakikada Sarah Jane kendilerini havaya fırlatılmış buldu. Havada uçarken Sarah Jane oldukça uykusunun geldiğini hissetti.

"Eğer uyursam bir şey olup olmayacağını merak ediyorum," diye düşündü.

"Belki de en iyisi eve varana dek beklemek." Sonra, "Fido ne yapıyor acaba?" diye düşündü. "Papağanın ilacından birazcık içse ne olacağını merak ediyorum."

Aşağıya indiklerinde, Sarah Jane tümüyle kendini bıraktı ve Jack Amca'nın onu kucaklaması gerekti. Sonra onu içeri taşıdı ve yatağa yatırdı. Sarah Jane pazartesi sabahına dek mışıl mışıl uyudu.

AYŞE AĞLAMAYA BİR BAŞLARSA !

Elvan Pektaş Deniz

Ayşe ağlamaya başladı. Babaannesi, 'Yatmaktan sıkıldı zavallıcık kucak istiyor,' diyerek Ayşe'yi yatağından kaptığı gibi kucağına aldı, ama Ayşe susmadı.

Ayşe'nin annesi, mutfaktan elinde bir biberonla koşarak geldi. Ayşe'yi babaannesinden aldı."Acıktı benim yavrum," diyerek biberonu ağzına dayadı. Ayşe biberonu eliyle itti. Hâlâ ağlıyordu.

Anneannesi atıldı, "Nazar değdi kuzucuğuma. Kızım sana kaç kere söyledim, Şu çocuğu nazar boncuksuz çıkarma diye?" Bunu söylerken, kaşlarını da çatmıştı. Dedesi, giderek daha sesli ağlayan Ayşe'ye bakarak başını iki yana salladı. "Gezme uğruna üşüttünüz zavallıyı. Dün hava çok rüzgârlıydı. Ne olurdu beni dinleyip evde otursaydınız?" Ayşe, artık içini çeke çeke ağlamaya başlamıştı.

Babası, "O babasını istiyor,

babasını," diyerek Ayşe'yi havaya fırlattı. Ayşe, daha da çok ağlamaya başladı.

Annesi telaşla diğerlerine baktı. "Nesi var yavrumun?" dedi sıkıntıyla. O sırada kapı çalındı. Anneanne, "Tüh, tüh nazar değdi yavruma, siz ne dersiniz deyin," diye söylenerek kapıyı açtı. Gelen, Serdar'dı, Ayşe'nin ağabeyi Serdar. Hiç kimseye bakmadan koşarak Ayşe'nin yanına geldi. "Seni niye ağlattılar benim minik böceğim," diyerek kardeşine cebinden çıkardığı topu gösterdi. Sonra topu havaya atıp, tutmaya başladı. Ayşe sustu. Gözyaşları, hâlâ yanaklarında duruyordu ama o gülerek el çııptı. Evdeki herkes bu işe çok şaştı. Baba, "Bu iş bu kadar basit miymiş?" diye sordu. Anne, "Hiçbirimizin aklına Ayşe'nin oyun oynamak istediği gelmedi," dedi. Hepsi rahatlamıştı. Gülüştüler.

Kamp ateşinin çevresinde avazımızın çıktığı kadar bağıarak şarkı söylüyoruz. Kentlerde oturduğumuzdan böyle özgürce bağırabilmek özel bir zevk veriyor hepimize. Birsen'le yanyana oturuyoruz. Sırtımızda kabanlarımız var ve ateşin dumanı fazlaca bize doğru gelirse iki yana salınarak dumanı savuşturmaya çalışıyoruz. Birsen'le konuşmak için zamanın uygun olduğunu düşünüyorum. Ama bunun için onu yalnız yakalamayı başarmalıyım. Beklediğim fırsat ayağıma geliyor. Birsen tuvalete gidiyor. Dönüş yolunda karşısına çıkıyorum. Şaşırıyor. Hele sözlerimi duyunca daha da çok: "Arkadaşlık edebilir miyiz?" Eğilerek yüzüme bakıyor.

"Arkadaşız ya."

"Evet ama, başka türlü. Anlamıyor musun."

"Anlıyorum, evet. Bundan sonra arkadaş da olmamıza gerek yok!"

Hırsla ateşin başına dönüyor. Az sonra hiçbir şey olmamış gibi savurduğu kahkahasını duyuyorum. Şimdi oraya nasıl döneceğim? Yoksa herkese anlattı mı? Yoksa hepsi şimdi beni mi konuşuyor? Ondan nefret ettiğimi düşünüyorum. Ondan ve bütün kızlardan... Herkesten...

Ormanın içine doğru yürüyorum. Karanlık beni rahatlatıyor. Yürüdükçe sanki arkamdan seslenip beni çağıracaklarmış gibi geliyor. Hızlanıyorum. Uzaklaştıkça sesler azalıyor. Öfkem bir anda kedere dönüşüyor. Gözlerimden yaşlar boşanıyor. Hayır, nefret etmiyorum ondan. Seviyorum. Yüksek sesle söylüyorum. Onu seviyorum! Bağırıyorum: Onu seviyorum!

Gözlerimden yaş akmaz olunca ne kadar yürüdüğümü anlamaya çalışıyorum. Hiç ses gelmiyor. Kamp yerinin aydınlığı da görünmüyor. En son hatırladığım bir yamaçtan aşağı indiğim ve bir süre kuru bir dere yatağında yürüdüğüm. Oysa şimdi bulunduğum yerde dere yatağı da yok. Kulak kesiliyorum, yalnızca rüzgarın dallardaki hışırtısı... Arada bir, kamp yöneticisinin çakal sesleri dediği ince çığlıklar ulaşıyor kulağıma. Ürperiyorum. Ne yaptım ben? Birden kanım hızlı akmaya başlıyor, yaptığım deliliğin beni getirdiği ormanın bu bilinmez noktasında gözlerim çaresizce geldiğim yönü arıyor. Hangi yönden yürümekte olduğumu bulamıyorum. Gözlerim kararıyor. Düşmemek için attığım adımın hışırtısından ürküyorum ve birden kendimi topluyorum. Paniğe kapılmamalıyım. Hep bir yönde yürümeyi düşünüyorum. Sonra bu fikir saçma geliyor. Ya ormanın derinliklerine doğru gidersem? Birden hafif bir hışırtıyla birlikte bir karaltının sağ tarafımdaki çalılığın arkasına geçtiğini hissediyorum. İçimden bir çığlık kopuyor, ama dışarı çıkmıyor. Kalbimin atışı bütün ormana yayılıyor sanki. İçgüdüsel bir hareketle yanibaşımdaki ağacın dalına atıyorum kendimi. Hızla tırmanıyorum. Hışırtı uzaklaşıyor, ama ben ağaçtan inmeye cesaret edemiyorum. Üstteki dala geçiyorum. Sonra bir üstteki ne. Arada durup ormanı dinliyorum. Duymak istediğim sesler yok. Çakal sesler bu kez daha yakından geliyor. Tırmanıyorum. Ağacın en üst dallarına ulaştığımda ormanın her tarafını görebiliyorum artık. Yıldızların salkım salkım aktığı gökyüzüne yükselen kamp ateşinin aydınlığını gördüğümde sevinçten çığlık atıyorum.

Yönümü belirledikten sonra hızla inip koşmaya başlıyorum. Koştukça sanki arkamdan kovalıyorlarmış gibi bir panik duygusu kaplıyor içimi. Kampa yaklaşıncaya yine de yavaşlıyorum.

"Nerdeydin?"

"Hiiç... Biraz dolaştım ormanda."

"Korkmadın mı?"

"Korkacak ne var ki?" Bunu söylerken hafifçe gülüyorum, ama gülüşüme kendimi bile inandırmıyorum.

AYI

James Oliver Curwood

Altıncı Bölüm

Kuzey Göçebeleri

Sonunda Niua'nın çabalarıyla kütüğün üstündeki tehlikeli yolculukları son bulmuştu. Birçok ölüm tehlikesi atlatmışlar, buz gibi suda donmuşlardı. Karaya çıktıklarında Niua içgüdüsel olarak ormana doğru gitmeye başladı. Miki de memnuniyetle onu izliyordu. Ormanın içlerine doğru ilerledikçe Niua rahatlıyor, Miki ise kaygılanmaya başlıyordu. Aralarında bir kavga başladı. Her ikisi de ipi çekmeye başladılar. Sonunda Niua kavgadan vazgeçti. Bu sırada bir eşekarısı yuvası gören Niua, anasının yaptıklarını hatırladı. Böyle bir ziyafet çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Ancak her şey ters gitti. Kendilerini can havliyle ırmağa atmışlar, ama her taraflarının şişmesine engel olamamışlardı.

EŞEKARISI YUVASI
yüzünden uğradıkları acı deneyin ertesi günü Niua ile Miki dünkü kazanın kendilerini daldırmış olduğu ormanın karanlıkları içinde doğmakta olan güneşin ışıklarını selamlamak için katı ve şişmiş bacakları üzerinde dikildiler.

Her ikisi de acıkmışlardı. Talihin indirdiği darbelerin şaşırtıcı hızı onlara bir şey yemek zamanı bırakmamıştı.

Miki için bu değişiklik yalnız şaşırtıcı değil pek feciydi de. Yeni bir felaket olacağı düşüncesiyle soluk almaya bile cesaret edemiyordu. Niua ise içinde buldukları ormanı araştırıyordu.

Bu gözden geçirişten yatışmış olarak, anasının her zaman yaptığı gibi sırtını güneşe dönüp yola koyuldu.

Miki arkasında yürüdü, işte ancak o zaman vücudunun bütün bağlantılarının kopmuş

olduğunu anladı. Boynu tutulmuş, bacakları kazık kesilmişti. Beş dakikada beş kere sakar pençelerini şuraya buraya çarptı, geri kalmamak için gösterdiği bütün çabaya rağmen düştü. Ayıyı, hemen hemen kapalı olan gözleri ile güçlükle görebiliyordu. Beşinci düşüşünde ayı yavrusunu tamamen gözden yitirdi ve bir itiraz iniltisi çıkardı. Niua durmuştu ve burnu ile çürümüş bir kütüğü araştırıyordu. Miki yanına vardığında, karnı üzerine yatmış çabuk çabuk koca bir kırmızı karınca kolonisini yalayıp yutuyordu. Miki birkaç saniye onun ne yaptığına baktı. Niua'nın bir şey yemekte olduğunda kuşkulanmakta gecikmedi, fakat bunun ne menem şey olduğunu bilmiyordu. Ayı yavrusunun burnunun gezindiği yerin tam yakınına iştahla kokladı, aynı yerin üzerinden dilini geçirdi, fakat ağzına toz topraktan başka bir şey gelmedi. Niua ise kısa kısa mennunluk homurtuları çıkarıp duruyordu. Son karıncayı da yuvasından çıkarıp yutuncaya ve yola koyuluncaya kadar on

dakika geçti.

İki öldürücü saat süresince Miki, Niua'yı adım adım izledi. Gövdesinin şişkinliği geçtikçe, karnının boşluğu genişliyordu ve açlığı dayanılmaz bir işkence halini alıyordu. Niua hemen hemen her adımda yiyecek bir şey bulur gibi görüldüğü halde o dişine dokunacak bir şeye rastlamıyordu. Bu iki saatin sonunda yavru ayının yemek listesi hayli yüklü olmuştu. Hayvani yiyecekler arasında yarım düzine kara ve yeşil salyangoz, bir sürü sert ve yumuşak böcek, kırmızı ve kara karınca kolonilerinin tamamı, çürümekte olan ağaçların içinden çıkarılmış birçok beyaz kurt, bir avuç sülük, küçük bir kurbağa, bırakılmış bir yağmur kuşu yumurtası; sebze olarak da iki bitki kökü ile bir lahana vardı. Arada sırada yumuşak kavak sürgünlerini söküyor ve uçlarını ktır ktır yiyordu. Her rastladığında san ve ak

çamların reçinelerini sakız gibi çiğniyor ve fırsat düştükçe yemeklerine tatlı bir otla çeşni veriyordu.

Miki bu besinlerin birçoğunu yemeyi denedi. Eğer Niua ondan önce davranmasaydı kurbağayı yiyebilirdi. Reçine dişlerini birbirine yapıştırıyordu ve acılığı az daha onu kusturacaktı. Bir taşla bir salyangoz arasında bir ayırım yapamıyordu.

Miki kendi hesabına avlanmak gerektiğini anlar gibi oldu ve bu fikir onda bir heyecan ürpertisi doğurdu. Şimdi gözleri hemen hemen açılmıştı ve bacakları kalınlıklarından hayli kaybetmişlerdi. Az sonra bir çalı yığınının burnu ile karıştırırken akşam yemeği ile yüz yüze geldi.

Bu bir Vahbu, yani tavşan yavrusuydu. Göz açıp kapayınca kadar, Miki üzerine atıldı ve sırtının derisinden yakaladı. Çalıların kırılmasını ve kurbanın bağırımlarını işiten Niua, karınca avını bırakarak dram sahnesine doğru kendine bir yol açtı. Geri geri çekilen Miki, Niua ile karşılaştı. Genç tavşanı dişlerinin arasında

zaferi ile öğünür bir tavırla tutuyordu. Hemen korkunç bir gürlleme çıkararak onu parçalamaya koyuldu. Niua nazikçe bir homurtu ile yanma kayd. Miki'nin gürlüğü bir misli arttı.

Niua bozulmaksızın, yol arkadaşı için derin saygısını bir seri boğuk ve yalvarıcı iniltiyle belirtmekte devam etti ve avın kokusunu içine çekti. Miki'nin boğazındaki tehdit kesildi. Belki Niua'nın kendisini birkaç kere karıncalardan ve böceklerden oluşan yemeğini paylaşmaya çağırmış olduğunu hatırlamıştı. Tavşanı birlikte yediler.

Ziyafet son et parçası ve son yumuşak kemik kırıntısı da yenilince sona erdi. O zaman Niua yuvarlak gerisi üzerine oturdu ve anasının ölümünden beri ilk defa küçük kırmızı dilini çıkardı. Bu tok bir midenin ve kaygusuz bir ruhun işareti idi. Bu an için bir gündüz uykusu çekmekten başka bir şey arzulamıyordu; gevşek gevşek gerindi ve bakışlarıyla uygun bir ağaç aradı.

Bu hoş rahatlık duygusu aksine, Miki'ye yeni bir faaliyet

arzusu esinliyordu. Hayatında ilk defa öldürmüştü ve ılık kanı tatmıştı. Bu, varlığına günlük güneşlik içinde bir uykunun çekiciliği ile uyuşmayan bir heyecan katıyordu. Şimdi bedeninin her zerresinde avlanma içgüdüsü titreyordu. Eğer Niua uyumak için güzel bir yer bulmamış olsaydı soluğu kesilene kadar buna devam ederdi.

Arkadaşının dinlenmek için büyük kavak ağacına çıkmaya girişmesini hayretle seyretti. Bir inanmazlık havlaması koyverdi ve onu taklide yeltendi. Sırt üstü düşünce ağaçlara tırmanma işinin yalnız Niua'ya vergi olduğu kanısını edindi.

Ümitsizlikle beş altı metre gerileyerek durumu incelemek için oturdu. Niua'nın yukarda ne işi olabileceğini hiç de kestiremiyordu. Zira orada muhakkak ki böcek avı yapacak değildi. Arka arkaya birkaç kere havladı, fakat Niua karşılık vermedi. Sonunda köpek bir ümitsizlik iniltisi ile yere uzandı.

Karnı üzerinde yattığı yarım saatlik süre içinde gözleri ve kulakları tetikteydi.

Bir saniye sonra dikenlerin hışırtısını duydu ve çok geçmeden örtüsünün içinden çıkan bir Kavuk, yani kirpi, bir güneş ışığı içinde arka ayakları üzerinde doğruldu.

Kavuk on üç yıldan beri bu ıssız köşede sakin bir hayat yaşıyordu. Bugün yemek için dışarı geç çıkmıştı, kendini hâlâ her zamanki kadar mutlu hissediyordu. Gözleri en parlak ışık altında bile iyi seçemiyordu. Doğa ona asla keskin gözler vermemişti, bunun için mızrakları dikili bir orduyu sırtına yüklenmişti. On metre ötedeki köpeğin farkında değildi, onun varlığından habersiz görünüyordu.

Canlanan içgüdüsü ile bu tür yaratıkları rahat bırakmanın daha iyi olacağını öğrenen Miki ise toprağa iyice yapışmıştı.

Kavuk bir saniye ayakta kaldı; sonra, Miki'nin şaşkın bakışları altında Niua'nın uyumakta olduğu ağaca doğru gitti. Onun yemek salonu bu ağaçtı. Kendi kendine gevezelik etmeyi bırakmadan oraya tırmanmaya başladı.

Birdenbire Miki tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kavuk'un, bütün türleri gibi dünyanın en zararsız yaratığı

olduğunu ve saldırıya uğramazsa kimseye kötülük yapmadığını bilmeyen köpek Niua'yı uyarmak için havlamaya girişti.

Ayı yavrusu ağır ağır uyandı, gözlerini açınca önünde dikenli bir ağız görerek bir korku nöbetine tutuldu. Az daha kendisini ağacın çatalından düşürecek olan bir acele ile durumunu sağlamlaştırmak istedi ve kendini ağaçta daha yukarı çekti. Kavuk, hiç mi hiç aldırmadı. Ağır ağır çıkmasına devam etti, bunu gören Niua, ürkmüş bir halde, ona ağacın gövdesinde serbest geçiş yeri bırakmak için bir dala çekildi.

Oysa Kavuk son yemeğini işte tam bu dal üzerinde yemişti, hâlâ ayı yavrusunun varlığından haberi yokmuş gibi davranarak oraya yöneldi. Bunun üzerine Miki öylesine keskin bir havlama serisine başladı ki, nihayet Kavuk aşağıda anormal bir şey geçtiğini anlamış gibi göründü. Ağaca sıçramak için boşu boşuna kuvvetini tüketen Miki'ye baktı, sonra geri döndü ve ilk defa bir ilgi gösterir şekilde Niua'ya baktı. Yavru ayı ön ve arka ayaklarıyla sıkıca dala sarılıyordu.

Ağırlığının, çoktan kaygılandırıcı bir şekilde eğmeye başlamış olduğu dalın üzerinde otuz santim daha gerilemesi onun için imkânsızdı.

Bu anda Kavuk öfkeli bir azarlamaya girişti. Miki, son bir çılgınca havlamadan sonra, yukarda hazırlanmış heyecan verici dramı daha iyi görmek için kalçaları üzerine oturdu.

Kavuk dura dura ihtiyatla ilerliyor ve Niua parmak parmak geriliyordu. Ayı yavrusu nihayet dalın altına döndü ve sırtı yere çevrili bir halde takılıp kaldı. O zaman Kavuk azarlamayı bıraktı ve yemeğine başladı. Niua bir iki dakika süresince iyi durdu. İki kere düzelmeyi denedi. Sonra arka ayaklarıyla kaydılar. On saniye kadar ön ayakları ile asılı kaldı ve nihayet kendisini yerden ayıran beş metrelik boşluğa uçtu.

Miki'nin pek yakınında, soluğunu kesen bir vuruşla, boğuk bir gürültü ile yere düştü, ağaca doğru şaşkın bir bakış fırlattı ve Miki'ye başka bir açıklamada bulunmaksızın ormanın derinliğine, yeni bir serüvene doğru koşmaya koyuldu.

TİTİZ CADİ İŞBAŞINDA

Aslı Niyazioğlu

Resim: Kemal Urganç

Pırıl pırıl bir sabah buldum bugün uyanınca. Şaşırdım. Gökyüzü ve güneş tertemiz parlıyor. Ağaçların da tozu alınmışa benzer. Yollarda tek bir çöp ya da kaybolmuş yaprak bulmak mümkün değil. Neredeyse birilerinin benden önce kalktığına ve etrafı iyice temizlediğine inanacağım. Ama daha çok erken. Cebimdeki portakal henüz uyandı. O da şaşkınlıkla çevresine bakmıyor. Günaydın. Evet, aydınlık bir gün bu. Nasıl da aydınlık!

Her adımda şaşkınlığımız artarak yürüdük. Kimseler yoktu ki neler olduğunu soralım. Sonra uzakta bir karartı gördük. Koşturduk ona. "Bir dakika bakar

mısınız?" Karartı bizi duymadı galiba. Çok meşgule benziyor. İki büklüm eğilmiş bir şeyler yapıyor. Yanına yaklaştığımızda fark ettik ki karartı, siyah elbiseleri içinde bir cadı. Bildiğimiz cadılardan. Eline bir süpürge almış, hababam süpürüyor. Günaydın dedik, duymadı. Hızlı hızlı süpürerek yürüyüp gitti. Arkasından koştuk ama yetişemedik. Gözden kayboldu.

İşte titiz cadıyla tanıştığım sabah. Daha adını bilmiyordum, ama kısa zamanda öğrenecektim. İki üç gün içinde gazeteler sürekli titiz cadıdan bahsedeceklerdi. Boy boy resimleri, hakkında araştırmalar ve köşe yazıları çıkacaktı. Herkes onu

konuşacaktı. O sabahsa henüz sessizlik vardı. Birkaç arkadaşına yolları süpüren cadıdan bahsettiğimde güldüler. Pek inanmamışlardı galiba. Herhalde. Zaten ben de anlayamamıştım. Cadının o saatte dışarda ne işi vardı?

Etrafın tozlu, isli olduğu bir gerçektir, ama temizlemeye kalkışmak neden ona düşmüştü?

İki üç gün içinde gazete manşetleri sorularıma katıldı. Şöyle şeyler:

"Sokaklarımızda inanılması

güç bir temizlik."

"Belediye yeni önlemler mi aldı? Temizlik görevlileri neden susuyor?"

"Bu sabah da pırıl pırıl uyandık."

"Belediye ve polis temizliğin onların işi olmadığını itiraf ettiler."

Ve sonra sır çözülmeye başladı.

"Temizlik kahramanı bir cadı!"

"Titiz cadı işbaşında."

Titiz cadıdan her an her yerde bahsediliyordu. İnsanlar erkenden kalkıp sokaklara çıkmaya başladılar. Cadıyı kendi gözleriyle görme umuduyla. Gazeteciler her köşe başını tutmuştu. Titiz cadı görününce onu soru ve flaş yağmuruna tutuyorlardı. Ve tabii "Lütfen bir imza!"lar. Ne zaman cadıyı kalabalık tarafından sarılmış görsem, onlarla pek ilgilenmediğini fark ettim. İşine devam ediyordu. Konuşmuyordu. Fazla rahatsız olursa da gözden kayboluyordu (cadı büyülerini kullanarak.)

Ben onu uzaktan izliyordum. Özel olarak aramıyordum, ama yoluma çıkıyordu bazı günler. Onu sorularıyla boğmamaya

karar vermiştim. Çok yorgun bir hali vardı. Geceleri de çalışıyor olmalıydı. Siyah giyindiği için fark edilmiyordu. Sadece sabahları, aydınlıkta görüyorduk onu. İşte böyle bir cadı.

"İyi ama neden 'cadı' dediniz ona diye soranlarınız olabilir. "Bakın sizler için ne kadar yoruluyor." Sokaklarımızı temizleyen iyi niyetli yaşlı kadına biz kalkmış cadı demiştik. Okurlarım bizi taş yüreklilikle suçlamasın. Cadı dahil hepimiz biliyorduk ki, yaşlıca bir peri değildi o. Periler ölçülü yaratıklardır. Dilekleri yerine getirirken, sihirler yaparken hep ölçülü davranırlar. Sinderella'nın perisini düşünün mesela. Sinderella'nın tüm isteklerini yerine getirmişti ama, nedendir bilinmez, saat on ikide dönme yasağını da eklemişti. Bütün gece dans etme fikri bile perilere aşırı gelir, hoşlarına gitmez. Uyuyan güzelin cadısını düşününceyse, cadının sonsuza kadar uyuma büyü yaptığini anımsarız. Uykunun da sınırı olmaz cadılar için. Sınırlamak perilere düşmüştür. Uykuyu yüzyıla

indiren perilerdir.

Bizim cadı kesinlikle cadıydı. Hikayenin en başından beri. Hikaye geliştikçe de cadılığını kanıtladı:

Temizlik yapmaktan kendini alamıyordu. Temizlik deyince hiçbir ölçü kalmıyordu gözünde. Tılsım tozları kavanozlarının tozlanmamalarını isterdi önceleri. Sonraları kavanozların bulunduğu raflara da dikkat etmeye başladı. Rafların yanı başındaki kazanda her gün iki kez yıkanıyor. Ayrıca evin her köşesini süpürüyordu. Kapının önünü de süpürmeye koyuldu. Kapının önünden pis bir kedi geçiyordu. Kedi ne olduğunu anlamadan yakalandı, tozu alındı, geri bırakıldı. Ama ne o? Bulutlar kirlenmişti. Yıkılıp kurumaya bırakıldılar. Kapının önüne tozları getiren sokak süpürülmeye başlandı. Bitmemesine rağmen inatla takip edildi. Yol üstündeki kirli şeyler de teker teker temizleniyordu. Her sabah güneş daha parlak bir kentin üzerine doğmaya başladı. Biz memnunduk. Gazeteler memnundu. Peki cadı

memnun muydu?

Tabii ki hayır. Bir zaman sonra ağaçlarla bulutların tozunu almak yetmemeye başladı ona. Çevredeki apartmanların kapı önlerini de ekledi listesine. Apartmanların sahanlıklarında, merdivenlerinde de görülmeye başladı. Hatta bazen açık unutulmuş kapılardan içeri giriyor, önüne gelen evi iyice temizliyordu. Gazeteler bunu eğlenceli başlıklar atarak haber verdiler. Evine girilenle, cadının temizliğiyle ilgili röportajlar yaptılar. Bu röportajlar büyük ilgiyle okundu. Bir süre. Sonra röportajlar azalmaya başladı. Çünkü artık herkesin evine sık sık uğruyordu cadı. Artık ilginç bulup gülüp geçemiyorduk. Keyfime göre yerleştirdiğim kitapları alfabetik sırayla karşımda bulduğum günü hatırlıyorum da! Gidip özel kilitler aldım. O sırada diğer birçok insanın yaptığı şeyi yaptım. Yeni kilitler cadıyı durduramadı tabii ki. Ölçü çoktan kaçmıştı. Cadı ısrarla evlerimizi, odalarımızı, pencerelerimizi temizliyordu.

Kelimelerimizi de! Evet, artık

daha temiz kelimelerle konuşuyorduk. Küfürler argolar çamaşır makinesine atılmışlardı. Ütülenip önümüze geldiklerinde çektiklerini gördük. Artık üzerimize uymayan pis kelimeleri bir köşede bıraktık. Konuşmanın keyfi de bir köşede kaldı.

Cadının toz bezi her yerdeydi. Rüyalarımıza girdi. Pencereleeri kocaman kocaman açtı cadı. İçeriye bol ışık ve hava girsin diye. Rüyalarımızın tüm sislerini, gizemlerini dışarıya silkeledi.

Gazetelerde artık şöyle manşetler çıkıyordu:

"Cadının son fenalıkları"

"Kötü cadı seni istemiyoruz"

Cadı aldırmaşa benzemiyordu. Kimselerle konuşmadı yine. Kendisini tutuklamaya çalışan (kamu malına zarar, özel araziye izinsiz giriş, kişi haklarını ihlal) polislerden kolayca kurtuldu.

Düşlerimiz silkelendi. Umutlarımız durulandı. Yerde küçücük bir çöp bulmanın hayalini kurmak istiyorduk ama fantazilerimiz kuru temizleyiciye gitmişti.

İşte böyle. Önümde tertemiz

bir sayfa kağıt, temiz bir öğleden sonra, temiz odamda bunları yazıyorum. Sizlere cadıyı anlatıyorum. İmla hataları, cümle düşüklükleriyle dolu herhalde. Umarım okumanızı zorlaştırmamıştır. Ama onlarla uğraşmayı, onları temizlemeyi özellikle istemedim. Ve acele ediyorum. Anlatının bir türlü toparlanamaması da bundan. Aklıma ne gelirse, cadı hakkında ne biliyorsa hızla yazdım. Acele ediyorum, çünkü o bunları temizlemeye gelmeden önce yazıyı bir şişeye koyup sulara bırakacağım. Sizlere doğru... Cadı bulursa ne mi yapar? Kızmaz herhalde. En azından kendisiyle ilgili bölümlere kızmaz. Onları olduğu gibi bırakır. Ama imla hatalarına, devrik cümlelere, mantık yanlışlarına kaşlarını çatar. Bir güzel düzene sokar yazdıklarımı. Ve çok sıkıcı olur okuyamazsınız. Bu kadar yeter. Cadının ayak seslerini duyuyorum. Şişe elimin altında. Acaba şişe sizlere ulaştığında cadı kurcalamış olacak mı? Bunu siz bileceksiniz. Odamın kapısı açılıyor. Şimdilik güle güle. Cadılara dikkat edin.

Abrakadabra...

Acar televizyonda sirk programını izliyor. Sihirbaz elindeki değneğiyle şaşırtıcı numaralar yapıyor. Az sonra Acar yanıma gelip sihirbazın yaptığı numaraları tek tek anlatıyor. Ben her seferinde, "Hıh o da bir şey mi?" diyorum. Yok kağıtları kaybediyormuş da, kolundan çıkarıyormuş da... Acar durmaksızın sihirbazı övüyor, ben de oğlumun benden başka birine hayran olmasını kışkırdığım için durmadan sihirbazın yaptıklarının basit şeyler olduğunu söyleyip duruyorum.

"Sen de hiç kimseyi beğenmiyorsun!" diyor Acar.

"Tabii beğenmem," diyorum. "Oyun kağıtlarını kaybetmek de iş mi? Ben bu yaşıma gelene kadar nelerimi kaybettim bilsen?"

"Nelerini kaybettin?"

Bu soruyla irkiliyorum. Çünkü öylesine söylemiştim ve cevabını bilmiyordum. Zaman kazanmak için konuyu dağıtmaya çalışıyorum:

"Eee, şey. Yani... Çok şey... Örneğin, çocukluğumu kaybetmiş olabilirim..."

"Çocukluğunu mu? Sanmıyorum," diyor Acar.

"Baksana kocaman adam olmuşsun, çocuk kitaplarıyla filan uğraşıyorsun. Benim arkadaşlarım arasında babası senin gibi olan biri daha yok. Hepsinin babası bankacı, borsacı, ihracatçı filan..."

"İyi düşün bakalım. Hani bir tane tiyatrocü vardı."

"Aa evet, bir de ressam..."

"Gördün mü bak... Ayrıca televizyondaki sihirbazın da bir çocuğu yok mu sence. Belki o da arkadaşlarına babasının sihirbaz olduğunu söylerken zorluk çekiyordur. Hem sen çocuk kitabı yapmayı kolay mı sandın? Sihirbazlıktan beter.

Kağıtları kaybetmek iş mi? Kağıdı alıp üzerine kitap bastırsın da görelim. Oyun kağıtlarına dans ettirmek bile eminim daha kolaydır."

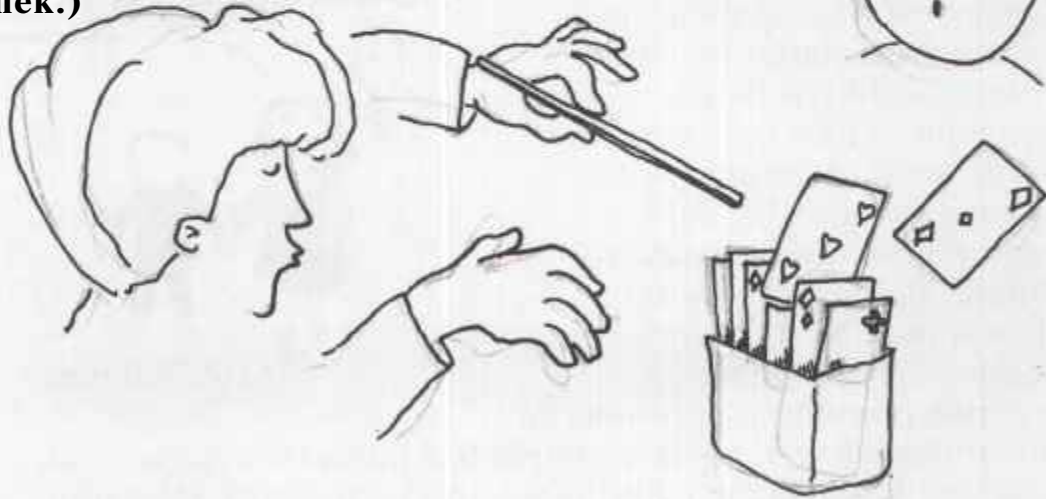
Acar gülmeye başlıyor. "Oyun kağıtlarına dans ettirmek mi?"

"Evet," diyorum ciddi ciddi.

Az sonra şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle, bir bardağın içine koyduğum oyun kağıtlarının elimdeki sihirli değneği oynattıkça hop hop hoplayıp dans ettiklerini görüyor!

İşte bu kadar. Her baba biraz da sihirbazdır. Bu işin nasıl olduğunu da gelecek sayıya bırakalım.

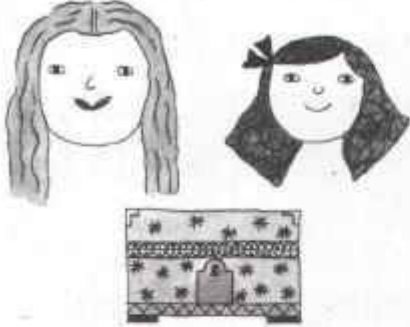
Geçen sayının çözümü: Isınan hava yükselir, soğuk hava da daha ağır olduğu için aşağı iner. Dışardaki hava içerdeki havadan soğuk olduğu için yarı aralık kapının altından içeri süzülür. İçerdeki hava da kapının üstünden dışarı akar. (Ayrıca "fasarya" demek, "Boş, anlamsız söz" demek.)

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

ANNEM VE BEN

Leyla Sakpınar

Kardeşim ve Ben * Annem ve Ben

Leylâ Sakpınar * Res.: Leylâ Sakpınar * Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Kasım 1994 * 24 sayfa * 14 X 16 cm * 1. hamur kağıda * renkli resimli * 50.000T1.

Leyla Sakpınar İsveç'te doğdu. Fransa'da resim eğitimi aldı. Aynı ülkede, İsveç'te ve Türkiye'de çeşitli sergiler açtı. Okulöncesi eğitim kurumlarında çocuklarla atölye çalışmaları yaptı. Ayrıca mobilya restorasyonu alanında da çalıştı.

Okulöncesi çağı çocukları için hazırlanan kitaplarda metnin ve resimlerin birbiriyle ilişkili ve anlaşılabilir olması çok önemlidir. Resmin estetik değerinin yüksek olması ise çocuğun beğeni düzeyinin gelişmesi açısından önemlidir. Sakpınar'ın bu iki kitabında uyguladığı resimleme tarzı, özellikle okulöncesi

döneminde çocukların gördüklerini anlamlandırabilmesi, böylece kitapla bağ kurmasını sağlayacak biçimde seçilmiş. Sanatçı günlük yaşamı konu almış. Olağanın dışında bir şey yaşanmasa da, gerek anneyle kızı, gerek ablayla kardeşi arasındaki ilişkideki hayal kurma ortaklığı, izlenmesi son derece zevkli iki öykü çıkarıyor ortaya. Sakin, barış dolu bir atmosferde geçen anlamlı, zengin bir düş yolculuğu. Okulöncesi çocuklara yönelik, ama bütün başarılı çocuk kitapları gibi her yaşa yönelik...

KARDEŞİM VE BEN

Leyla Sakpınar

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Aç Tırtıl * *Eric Carle*

Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Şıkırdak'ın Çıngırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FİN DTK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkam * *Dilek Aykut Bıshku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykut Bıshku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens * *A. Exupery*

Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

"Ben de
Kırmızıfare'ye
aboneyim!..."